

Rekursní stolice v řízení o vyvlastnění pozemků podle §u 30 zák. ze dne 18. II. 1878 č. 30 ř. z. není vrchní zemský soud.
Příspěvek k čl. VIII. čís. 4 uvozov. zákona k jur. normě.

Vrchní zemský soud v Praze rozhodl meritorně o stížnosti podané do usnesení okres. soudu v Ž. v řízení o vyvlastnění pozemků po rozumu zákona ze dne 18. února 1878 č. 30 ř. z.

K dovolací stížnosti zrušil nejvyšší soud napadené usnesení vrchního zem. soudu a uložil soudu první stolice, aby spisy předložil zem. civilnímu soudu v P., jemuž jako rekursnímu soudu podle zákona k rozhodnutí povolánému bude především rozhodnouti o stížnostech stran podaných z usnesení prvního soudu a to z těchto důvodů:

V zákoně ze dne 18. února 1878 čís. 30. ř. z. o vyvlastnění pro zřízení a provoz drah uvádí se (§ 30 citovaného zákona) vrchní zemský soud jako stolice rekursní; to odpovídalo arcí instančnímu postupu, který v době vzniku tohoto zákona dle tehdejších jurisdikčních předpisů platil, neboť vrchní zemský soud byl tehdy povolán rozhodovati jakožto rekursní stolice o všech rekursech bez rozdílu, týkaly-li se usnesení okres. soudů či soudů sborových.

V tomto instančním poměru nastala však změna uzákoněním jurisdikční normy ze dne 1. srpna 1895 čís. 111 ř. z., dle níž rozhoduje nyní v II. stolici o rozsudcích a usneseních okresních soudů příslušný krajský a zemský soud (§ 3 j. n.) a o rozsudcích a usneseních krajských a zemských soudů vykonávajících soudnictví v první stolici vrchní zemský soud (§ 4 j. n.).

O tom nesmí mýlití čl. VIII. odst. 4 uvozovacího zákona k jurisdikční normě, jímž shora citovaný zákon byl v platnosti zachován, neboť z doslovu tohoto článku jest zřejmý smysl zákona, že má sice na dále zůstatí při příslušnosti soudů v případech tohoto vyvlastnění, ovšem ale při změněném instančním poměru, který citovanými předpisy nové jurisdikční normy zaveden byl.

Zachována byla v platnosti tedy jen věcná a místní příslušnost soudů k rozhodování v tomto vyvlastňovacím řízení, nebylo však úmyslem tohoto zákonného předpisu nadále zachovati též někdejší příslušnost vrchních zemských soudů jako stolice rekursní jako výjimku z obecního instančního poměru soudů cit. předpisy §§ů 2—4 j. n. nově upraveného.

(Srov. komentář Neumann I. strana 20 a rozhodnutí ví-

deňského nejvyššího soudu Gl. U. n. ř. I. 144, Právník 1899, strana 401, Boubela Zprávy 1899, stran 191.)

Napadené usnesení jest tedy vydáno rekursním soudem v tomto případě absolutně nepřislušným a důsledkem toho zmatečné, proč až bylo je z podnětu podaných stížností pro tuto vadu z moci úřední zrušiti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. října 1925 č. j. R I 816/25. Dr. Grešl.

Ustanovení Šu 265 tr. ř. jest užití jen tehdy, vešel-li dřívější rozsudek v době vynesení nového rozsudku již v moc práva; nebylo-li tomu tak, jest vysloviti novým rozsudkem trest bez ohledu na ustanovení Šu 265 tr. ř., jakoby šlo o trestný čin zcela samostatný.

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, že rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 3. dubna 1925, pokud jím bylo upuštěno v trestní věci obžalované E. Š. za použití Šu 265 tr. ř. od vyslovení trestu za přestupek Šu 431 tr. z., (jímž uznána byla obžalovaná vinnou), porušen byl zákon v předpisu Šu 265 tr. ř., §§ 32, 265, 431 tr. z.

Důvody: E. Š. byla podle trestního spisu okresního soudu v P. T 79/25 rozsudkem tohoto soudu ze dne 3. dubna 1925 T 79/25-4 uznána vinnou přestupkem proti bezpečnosti těla podle Šu 431 tr. z., nebyl jí však za použití Šu 265 tr. ř. žádný trest uložen, vzhledem k rozsudku téhož soudu ze dne 26. března 1925, č. j. T 72/25-2, jímž odsouzena byla pro přestupek podle Šu 492 tr. z. k pokutě 100 Kč, ev. do vězení na tři dny.

Podle trestního spisu okresního soudu v P. T 72/25 byl rozsudek téhož soudu ze dne 26. března 1925 T 72/25-2 na základě odvolání E. Š. co do viny rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Ch. ze dne 23. dubna 1925 To IV 95/25 T 72/25-8 změněn, odvolání bylo vyhověno a E. Š. byla obžaloby podle Šu 259 — 3. tr. ř. sprostěna.

Následkem toho E. Š., ač rozsudkem ze dne 3. dubna 1925 T 79/25 uznána byla vinnou přestupkem podle Šu 431 tr. z., zůstává bez trestu.

Rozsudkem okresního soudu v P. ze dne 3. dubna 1925 T 79/25-4 byl porušen zákon trestní v jeho ustanovení § 265 tr. ř., §§ 32, 265, 431 tr. z. Stanovisko, které zaujal okresní soud v P. v tomto případě, že totiž použil v rozsudku pozděj-